

Preblizu skupaj

iz tvoje srajce, PT

Moški sedi v mraku hotelske sobe in namaka nalivno pero v raztopino na kavnem krožničku. Pečatu na fotografiji dodaja previdne črte. Premišlja, kako se bo čez noč črnilo posušilo, sprašuje se, ali ga potem res ne bo mogoče ločiti od prejšnjega. Vsaj v naglici ne. Da, to je važno. Dviguje fotografijo proti svetlobi in premišlja: važno. Zelo važno. Biti mora, kot da ni nič spremenil. Kot da ga ni bilo tu, ob tej fotografiji.

Ženski obraz na sliki. Ženska je mlada, oči se lesketajo, tega ne zapravi fotografova nespretnost pri ostrenju. Nespretnost, ki moškega jezi bolj, kot bi bilo potrebno. Moški gleda fotografijo in premišlja o črtah, ki jih je dodal pečatu: Jih je potegnil dovolj na tanko? Dovolj skupaj? Ne premišlja, zakaj to počenja. Kakor je pri takih zgodbah v navadi, obraz spominja na neko drugo žensko, na žensko, ki jo, se razume, moški dolgo skuša pozabiti.

Nekdo previdno, tiho potrka; moški vstane, pospravi potni list in nalivnik, stopi k vratom in jih, pridržana z nogo, nekoliko odpre. Skozi režo svetlobe, ki pada s hodnika, se v sobo prerine ženski obraz. Isti obraz, zdaj ves izostren, živ, resničen. Moški odmakne nogo, ženska vstopi. Ovije roke okrog moškega, in moški jo prime za boke, počasi, kar zadržano, tega giba še ni vajen, kaže.

“Te je kdo videl?” vpraša moški tiho.

Ženska odkima.

“Si doma naredila, kot sem rekel?”

Zdaj ženska pokima. Njene besede se nizajo v kratke, prisekane rafale. “Sem. Napisala sporočilo. Naj me ne iščejo. Da bom pisala. Da pridejo za mano.”

“Nobene prtljage. Ne pozabi, nobene prtljage.”

Ženska spet pokima. “Seveda. Seveda.”

“Od jutri boš nekdo drug. Od jutri bo veljalo, da si tudi ti, kot vsi, ki prihajajo sem, prišla, da vidiš, greš, in poveš. Čim hitreje. In taki, ne pozabi, potujejo brez prtljage.”

“Nisem tepka,” reče ženska nestrpno.

Moški pokima. “Nisi,” reče.

S pogledom potuje po njenem obrazu. Nisi, upam, da res nisi, si misli.

“Novo ime imaš,” ji reče. “Tu, v potnem listu. Ne pozabi ga. Pozabi raje vse, kar si doslej vedela o sebi.”

“Dobro,” reče ženska. “Vse pozabim. To mi je všeč. Novo mi je všeč. Novo je dobro.”

Moški utrujeno pokima. Ogleduje si svoj izdelek. Lahko bi še popravljaj, vidi, a zdaj je prepozno. Mrak je prelel ostanke mesta in elektrike ne bo. In še trese se zaradi eksplozij; roka bi lahko zadrhtela. Pri pečatu pa, če ga pogledaš od blizu, odločajo nadrobnosti. Tenčine.

Noč je. Moški leži v postelji, gleda v strop in misli o tem, kar lahko pride. Premišlja o telesu ženske, ki spi poleg njega. O prihodnjih dneh in letih. Vidi nekakšno pritlično hišo, po stenah veliko uokvirjenih fotografij, neka vrata se odpirajo na vrt, tam se suši veliko perila. Ta podoba je živa, še v nosnicah mu lebdi nekak vonj po domači juhi. Domačnost, kakršno človek najde le na starih družinskih portretih. Želi si, da bi v ozadju svoje slike slišal otroški smeh, da bi dobivali pisma iz tujine. In čuti, kako ga preliva spanec.

Nato ga v očeh zaščemi. Čezenj se plazi svetloba, dani se in vse je drugače, drugi vonji, zvoki, podobe. Vendar je ženska še tukaj, spi, ni se mu le sanjalo. Vse je res, ta ženska, ta kraj, ki se zdi tako nenavaden, pokljanje po bližnjih hribih, ožgana ogrodja okoliških hiš, odhod, do katerega ni več nobene noči.

Dotakne se njene gole rame in ona odpre oči.

“Si premislila?” reče.

Ženska ga začudeno gleda.

“Že zdavnaj sem premislila,” reče. “Kdaj že.”

“Hočem reči,” se popravlja moški, “si se premislila? Kajti če si se ... Zdaj je zadnja možnost. Saj veš.”

Ženska ga dolgo gleda. Nato počasi odkima.

“Vem, da je zadnja možnost,” reče. “Vem.”

Ko zapuščata ožgano okostje hotela, moški spet pogleda rjavkasti madež na pločniku pred vhodom. Čeprav ga je slikal vedno znova, v vsaki svetlobi, pove vselej isto. Ko bi mogel, spet premišlja moški, enkrat slikati namesto vseh teh sušečih se luž krvi pogled človeka, ki je ustrelil, potem, potem bi bila to morda enkrat druga zgodba.

S pločnika se dviguje sparina. Moški izroča večkrat preganjeni bankovec za sto dolarjev fantu, ki mu je stočil platenko bencina v avto. Fant si zatlači denar v škorenj, resnobno pokima, stisne roko in izgine za ovinkom. Moški gleda za njim, kot da bi ga moral še kaj vprašati. Nato zmigne z rameni in vrže torbo s fotoaparati na zadnji sedež.

Pot iz mesta se je spremenila, premišlja moški. Ko se je pripeljal, še ni bilo toliko zažganih avtomobilov. In niso bili vsi obrnjeni v eno smer. Spremenilo se je. Veliko se je spremenilo. Morda preveč.

Vojak ob barikadi je razpet do pasu. Kadi. Sklanja se k avtomobilu pred njima. Moški sliši njegov glas, kako sprašuje po dokumentih. Roka se iztegne iz vozila in vojak od daleč, s skremženim izrazom na obrazu, ki komajda zakriva gnus, ogleduje potni list. Moški vidi: tuj je, tak kot njegov. In zdaj njen.

Vojak pomigne. Voznik pred njima previdno zavijuga med razmetanimi bencinskimi sodi. Vojak se skloni in si potlači hlače za škornje. Nato se ozre po naslednjem vozilu.

Ženska na sosednjem sedežu, katere oči so udrte od mesecev lakote in strahu, se moškemu zdi lepa kot angel uničenja. Enako kot takrat, ko jo je videl prvič. V njenem naročju leži potni list. Moški si želi zapeljati vstran in še enkrat pogledati tisti razmazani pečat. Ne zapelje: ve, da je zdaj prepozno.

Njegova sodelavka. Njegova znanka. Njegova žena. Kaj zveni bolje? Kaj zveni tako, da vojaku ni treba zavrteti telefona in povprašati, kdo še ve zanjo? Kajti če bo moral razlagati, ima zgodba veliko lukenj. Preveč lukenj. Lahko se zgodi, da bosta izginila v eni od njih.

Pravzaprav, premišlja moški, je šel predaleč. Prestar sem, si pravi. Ne morem več prav izostriti. Stvari so se pričele prelivati, črte, ki ločujejo, so vse bolj nejasne. Prenehati bi bilo treba. Se umakniti. Izkoristiti prihranke. Prodati opremo, urediti negative in pozitivne, narediti red, res, pustiti red za seboj. Se pripravljati na zadnjo uro; ob tlečem kaminu, v prostranih copatah, med reševanjem šahovskega problema, s spečo mačko v naročju.

Vojak mu pomigne, naj zapelje naprej. Moški se nasmehne. Ve: smehljati se je treba, potem gre lažje. Po obrazu mu polzijo tople kapljice potu.

Ženska ga gleda s priprtimi očmi.

“Ni mi všeč tvoja srajca,” končno reče. “Preveč črt na njej. Preblizu skupaj. Ne, ni mi všeč. Ko končno prideva iz tega pekla, si boš v prvem kraju kupil novo.”

